

90 години от рождението на арх. Иван Цонев

Михаил Байков

Усецам как разлистването на каталога към изложбата „90 години от рождението на арх. Иван Цонев“ от Славчо Маленов провокира в мен смесени чувства. От една страна – радостта от това, че Ханна Шварц и Петър Митев продължават своята неуморна работа, изкарвайки на светло значимия труд на художника в кукления театър със серията от изложби, които направиха в последните години. Към това прибавям и устойчивата политика на Столичния куклен театър, в лицето на Кирякос Аргиропулос и неговия екип, които продължават издателската дейност на театъра, запазвайки жива паметта на големите творци, работели в СКТ. От друга страна, обаче, разлиствайки тези, няма и 90 страници, от които 60 с илюстративен материал, бегло и скромно описан някъде, а някъде не, си казвам, че хората като Иван Цонев заслужават много повече. И не, че трудът на проф. Славчо Маленов не е достоен за уважение – тъкмо обратното. Както въвеждаща му статия, така и целият му живот, посветен на опазването на културната памет в полето на кукления театър доказват тъкмо това.

Не мога, обаче, да не хвърля с благородна завист око в двора на съседите и да не спомена труда на изкуствоведите, които създават книги-образци за своите най-големи. В главата ми в момента изникват „Романтиката на XIX век. Димитър Добрович (1816-1905) – живот и творчество“ или големият шедьовър на 2018-а – „Цанко Лавренов“, луксозното, богато като съдържание и илюстрации издание, което е първото, в цялост представящо творчеството и личността на една от най-изтъкнатите фигури на българското изкуство. То включва в 520 страници 1073 изображения на творби, снимки, писма и документи.

Слава Рачева,
Васил Стефанов и
Елжбиета
Ейсимонт-Цонева
на откриването на
изложбата
Снимка
Теодора Тодорова

Гледайки го си мисля, че личността на арх. Иван Цонев, с всички свои 250 продукции, със своите 49 гастрол в чужбина, 9 самостоятелни и 4 колективни изложби; със своите безкрайни награди от национални и международни форуми; със Златния медал от Букурещ, с началото на обрарованието за куклен театър в България..., както и другите големи – Атанас Илков, Николина Георгиева..., заслужават по една такава книга, която да събере разпилените им, отдадени по сцените на милата ни татковина, живот и дело. И все пак, каталогът е едно добро начало, нали? Все от някъде трябва да се тръгне... ■

90 години от рождението на арх. Иван Цонев. (Каталог за персоналната сценографска изложба с увод от Кирякос Аргиропулос и студия на проф. Славчо Маленов „Арх. Иван Цонев – архитект, сценограф, дизайнер, художник, директор“.) Издание на Столичен куклен театър, С., 2018, 84 с.

Турандот – китайска принцеса в куклен свят

Светломира Стоянова

Операта „Турандот“ на Джакомо Пучини е вдъхновена от едноименната пиеса на Карло Гоци – познат с изграждането на приказни светове в своите творби. Именно заради възможността да се надникне в друг, илюзорен свят, директорите на операта в Стара Загора (Огнян Драганов)

и на Кукления театър (Дарин Петков) обединяват сили и режисират, и продуцират многопластов спектакъл – първата куклена опера по „Турандот“ в България! Тази иновативна форма в сценичните изкуства у нас е не само визуално пленителна, но и предлага смислови послания,

които обогатяват творбите на Гоци и Пучини.

Принцеса Турандот е дъщеря на китайския император Алтум. Тя е изключително красива, а желязите за ръката ѝ са много. Нейното условие да се омъжи е претендентът да отгатне три гатанки, които ще му зададе. Калаф

¹ Премиера – 29.03.2018 г. в Държавна опера-Стара Загора.